

Iran: Hvis side er vi på og hvad gør vi ved det?

11.02.10

I dag er der folk over hele verden der demonstrerer imod det iranske regime.

Man kunne tro, det var fordi fred og frihed i Iran står så højt på dagsordenen hos mange regeringer over hele verden. Det er det desværre ikke. Det er først og fremmest fordi der så mange steder i verden bor iranere, der har været nødt til at flygte, fordi de i deres hjemland har været vidner til undertrykkelse, censur, tortur og mord.

Tak fordi I også i Danmark giver os andre mulighed for at vise vores foragt for det iranske regime, der ødelægger livet og mulighederne for sin egen befolkning.

Dagens anledning er årsdagen for den iranske revolution i 1979.

Den revolution som vi i dag tænker på med rædsel, har en særlig plads hos mig.

Den første flygtning

Få år efter den revolution var det nemlig at jeg stiftede bekendtskab med en flygtning for første gang i mit liv. Flygtningen var sammen med en gruppe af andre mennesker på flugt blevet sendt til den hyggelige danske provinsby Varde. Hun hed Maria og hun havde indtil da været studerende på universitetet i Teheran. Men fordi hun nægtede at efterkomme det nye krav om at bære slør, var hun blevet fængslet og tortureret.

Racismen

Det var også første gang jeg mødte racisme. Det var meget overraskende. Ikke bare for Maria og hendes landsmænd. Også for mig som barn. Maria blev nemlig en helt og et forbillede for mig. Jeg var stolt af at kende en der havde kæmpet for demokrati på den måde. Også stolt af at mit eget samfund hjalp hende og alle de andre der måtte forlade Iran for at fortsætte kampen andre steder fra.

Hvordan kunne nogen finde på råbe SKRID HJEM efter hende på gaden, når HJEM for hende betød forfølgelse og tortur?

Jeg spekulerer stadig.

Revolution og bedre tider

Men hvad var det der var sket i Iran?

En revolution, lærte hun mig. Hvad var der før revolutionen? Et rædselsregime under Shahan, holdt oppe af USA som syntes det var skønt at have en ukritisk allieret i Mellemøsten.

Hvem var det så der gjorde oprør, var det Ayatollahernes middelalderlige revolution? Nej, det var en folkelig revolution dengang. En kæmpe gruppe af mennesker som gik sammen for frihed, selvbestemmelse og demokrati. Tænk, folk troede på at nu blev det bedre tider. NU skulle folk blive herre i deres eget land.

Revolution og rædsel

Men sådan gik det ikke. De konservative, antidemokratiske præster stjal revolutionen, forrådte alle deres tidligere alliancer, alle andre der havde kæmpet side om side, forbød al modstand og indførte et uhyggeligt islamisk regime, som stadig er ved magten den dag i dag.

På mange måder kan man sige at iranerne igen lever under et vestligt støttet diktatur.

Angreb, mishandling og tortur

Men den seneste tid har den folkelige bevægelse mod regimet vokset sig imponerende stor. Når vi tænker på hvad de tusindvis af demonstranter og protesterende risikerer ved at gå til modstand, kan man godt blive slået af beundring. For det er blevet endnu mere tydeligt hvilket rædselsregime de protesterende er oppe imod. Vi har hørt om statslige paramilitære grupper der direkte angriber deres modstandere med knive. Hvilke modstandere er det? Folk der demonstrerer, folk der råber slagord mod regimet. Folk der bruger ord som deres våben. Angrebene retter sig mod studerende, unge, mod fagforeningsfolk, alle slags politiske modstandere...

Herhjemme er der heldigvis mange der kritiserer det iranske islamiske regime. Der er mange der ikke kan holde ud at se billederne af angreb på demonstranter, at høre om mishandling af børn, om tortur i fængslerne, om stening af kvinder.

Pæne ord imod kvindeundertrykkelse

Der bliver sagt mange pæne ord imod kvindeundertrykkelse. Og det er rigtig vigtigt at ytre sig mod kvindeundertrykkelse! Men se lige på hvordan de ord følges op.

Der bliver stort set ikke løftet en finger for at presse regimet i Iran til at stoppe den brutale undertrykkelse. Der bliver ikke løftet en finger for konkret at støtte de kvinder der sætter livet på spil og slås for et værdigt liv.

Men hvad gør vi så? Hvad gør regeringen i Danmark?

Lav profil

Udenrigsminister Per stig Møller siger man skal holde lav profil.

Hvad betyder lav profil?

Jo, her i landet betyder lav profil at sende mennesker på flugt fra Iran tilbage til de fængsler og den tortur de kom fra. Det kan være børn, det kan være selvmordstruede og torturofre.

Mennesker som gudhjælpemig også tilbringer deres tid i Danmark - i fængsel.

Og lav profil betyder at fortsætte samarbejdet og den fordelagtige samhandel med Iran stort set som om intet var hændt. Det er bare et par uger siden præsident Ahmadinejad var på besøg i Danmark for at tale om atomenergi og spise pindemadder.

Hvad taler Danmark og EU ellers med Iran om? Olie bl.a. og fetaost, gætter jeg på.

Den samhandel skal stoppes nu!

Det samarbejde skal stoppes med det samme!

Støt oppositionen

Hvis vi vil støtte oppositionen i Iran, skal det være direkte og det skal være konkret.

Det betyder også at når nogle af de modige mennesker der slås for demokrati i Iran hver dag, er tvunget på flugt fra deres fædreland, så skal de mennesker have et sikkert sted at være.

Sådan så de kan fortsætte arbejdet andre steder fra, indtil der bliver fred og frihed i deres land.

De modige mennesker er et lys i mørket i Iran og her i Danmark.

Og jeg er overbevist om, at alle de menneskers ønsker om fred og frihed vil blive opfyldt. Også ønsket om ikke at få dikteret af nogen som helst hvordan deres eget samfund skal indrettes. Hverken af brutale præster, eller af den vestlige verdens stormagter.

Indtil da må vi vælge. Hvis side er vi på og hvad gør vi ved det?

Christine Lundgaard, Enhedslisten